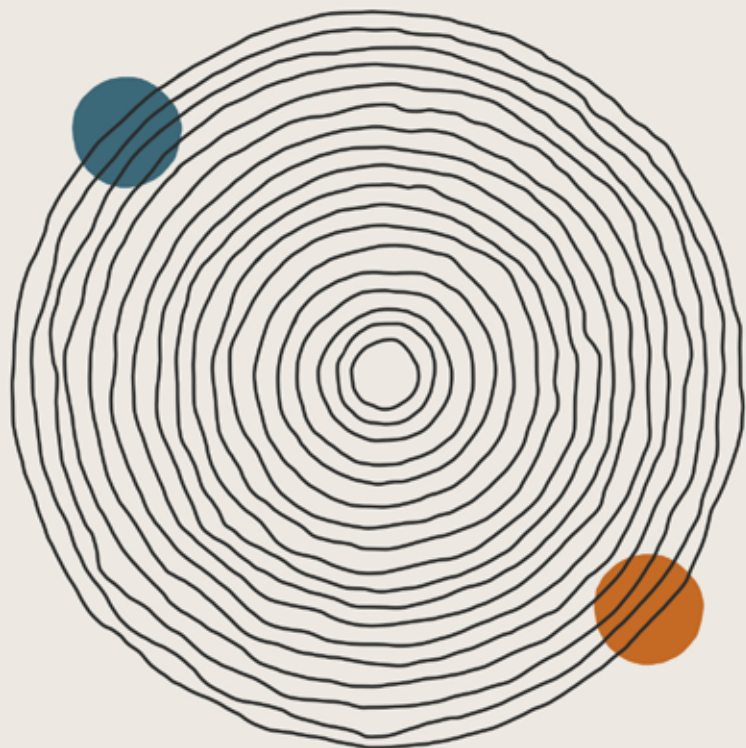

H İ K M E T H Ü K Ü M E N O Ğ L U

A T M A Ç A

R O M A N

♥ can
çağdaş

HİKMET HÜKÜMENOĞLU
ATMACA

Can aędaş

Atmaca, Hikmet Hükümenoğlu

© 2020, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz

1. basım: Eylül 2020, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 3 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Düzelti: Melis Oflas

Mizanpaj: M. Atahan Sıralar

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Türkmenler Matbaacılık Reklam San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16-18

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 43087

ISBN 978-975-07-4590-4

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750745904

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

HİKMET HÜKÜMENOĞLU
ATMACA

ROMAN

♥can

Hikmet Hükümenoğlu'nun Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Körburun, 2016

Aşka İnanmayanlar İçin Aşk Öyküleri, 2018

HİKMET HÜKÜMENOĞLU, 1971'de İstanbul'da doğdu. *Kar Kuyusu* (2005), *Küçük Yalanlar Kitabı* (2007), *47 Numaralı Kamara* (2010), *04:00* (2012) ve *Körburun* (2016) isimli romanları yayımlandı. *Körburun*'la 2017 yılında Attila İlhan Roman Ödülü'nü kazandı.

Ay kimseye ait değildir, öte yandan her büyük nehir ve her büyük deniz gibi hepimize aittir. Delilięin anahtarı hala ondadır, tüm kıyılara vuran gelgiti hala o denetler, dünyanın her yerinde yalnızca gökyüzünü bayrak bilerek öpüşen aşıkları da hala o korur.

E.B. White

*Ira furor brevis est: animum rege, qui, nisi paret, imperat.*¹

Horatius

1. Öfke, kısa süreli bir delilik halidir. Sen onu kontrol edemezsen o seni kontrol eder. (Y.N.)

1995

1.

Bendeki en eski fotoğrafımız bu.

Bizim evin salonunda çekilmiş. Fonda palmiye yapraklı sarı duvar kağıdımız. Ayfer, sağımda ayakta duruyor; üzerinde boğazlı siyah kazağı, saçlar at kuyruğu. Solumda Önder. Ben en sevdiğim oduncu gömleğimi ve çakma Levis kotumu giymişim. Sırf o kotun parasını biriktirebilmek için bütün bir bayram kapı kapı dolaşıp el öpmüştüm. Hem de hiç adetim değilken.

Ayfer'in suratında paso için vesikalık çektirirken ta-kındığı ciddi ifade var. Ben son anda gözlerimi kapatmışım. Önder, her zamanki gibi otuz iki diş sırtıyor.

Fotoğrafı eniştem çekmiş olmalı, makinesini başkasının kullanmasına asla izin vermez. Arkasındaki inci gibi elyazısı kesinlikle halama ait. İsimlerimizin yanına yaşlarımızı not etmiş ve sağ üst köşeye tarih atmış: 1 Ocak 1995.

Henüz akıllı telefon diye bir şey yokken fotoğraflar böyle parlak kağıtlara basılır, albümlerde saklanırdı. Bizim albümler şimdi nerede bilmiyorum. Ayfer taşınırken kendi evine götürmüş olmalı. Bu fotoğraf neden bende kalmış ve bunca yıl kaybetmemeyi nasıl başarmışım, onu da bilmiyorum.

Çocukluğumu düşündüğümde hayalimde canlanan

en belirgin görüntü bu. Daha öncesi yarım yamalak anılardan, öykülerden ve rüyalardan oluşan bir kafa karışıklığı. Oysa fotoğrafta 18 yaşındayım, çocuk sayılmam. Sanki daha önceki 18 yılın tamamı bu karenin içine sıkışmış, sanki her şey eniştem makinenin düğmesine bastığı anda başlamış ve hep öyle kalmış gibi geliyor bana.

O günlerden kalma bir fotoğraf daha var, sadece kaptarlardan ve belgesellerden tanıdığım üç kişinin fotoğrafı. Diğerinin aksine, bunu otuz yıldır hiç yanımdan ayırmadım. Okuduğum her romana ayrıç oldu. Kaldığım tüm yurtları, yatakhaneleri ve evleri benimle birlikte dolaştı. Avuçlarımın teriyle ıslandı, sayfaların arasında kurudu ve zamanla sararıp soldu. Bir köşesi yırtılınca bantla yapıştırdım, sonra o bant da parçalandı ve üstüne başka bir bant geldi.

Bu ikinci fotoğrafın öyküsünü, daha doğrusu benim hayatıma girdiği günü gayet net hatırlıyorum.

İnsanı tir tir titreten kuru bir soğuk olmasına rağmen hiç kimse içeri girmek istemiyordu. Yarıyıl tatili bitmişti ve o sabah kös kös okula dönmüştük. Benim için geriye sayım da o sabah başlamıştı. Son düzlüğe girmiştim artık, lise sonun son dönemi. Tamı tamına 130 gün sonra özgürlüğümü ilan edecektim. Önümde daha sırayla ÖSS, son karne, mezuniyet töreni ve ÖYS vardı – hepsi de fena halde gözümde büyüyordu ama 130 gün daha dışımı sıkarsam buradan olabildiğince uzak bir yere kaçağı atacaktım sonunda. Akşam yemeklerinde peder beyin kafa ütölemesinden kurtulacaktım. Önder'in osuruğuyla zehirlediği odamızdan kurtulacaktım. Halamın başımın etini yemesinden ve eniştemin sivrisinek gibi vizildamasından kurtulacaktım. Sanırım bir tek Ayfer'i

özleyecektim. O da sinirime dokunuyordu ama diğerleri kadar değil.

Bu “peder bey” lafına hangi romanda rastlayıp özenmiştim bilmiyorum ama lise sonda bir süre dilime yapışıp kaldığını hatırlıyorum. “Baba” gereğinden fazla sıcak bir sözcüktü, “peder bey” mesafeyi ve soğukluğu daha iyi yansıtıyordu. Reşat Nuri’ydi sanırım. Büyük olasılıkla kasvetli konaklarda geçen ve sırf ödev olduğu için okuduğumuz romanlarından biri. Bizim edebiyatçı Nuri Bey’in, “Ah şu züppeliği bıraksanız, azıcık kendinizi vererek okusanız nasıl da bayılacaksınız,” dediklerinden.

Sadece 130 gün. Yarıyı uykuda geçecek 3120 saat.

Binanın önündeki avluda curcuna vardı. Gören de iki hafta değil, iki yıl ayrı kalmışız sanırdı. Birbirine yeni sırt çantasını gösteren kızlar, el altından sigara otlanan oğlanlar. Kalabalığın arasında gözlerim Derya’yı arayıp buldu. Arkası dönüktü, beyaz yakalı yeşil montundan tanıdım. Çantasından, omuzlarından, duruşundan. Ağırlığını bir bacağından ötekine geçirirken hafifçe belini kıvrışından.

Yanağına düşen birkaç tel saç kulağının gerisine itti. Rahat edemedi ve denizden yeni çıkmış gibi başını öne eğdi, bütün saçlarını avuçladı ve bileğindeki lastikle sıkı sıkı bağladı. Güneş kurşun grisi bulutların arkasında kaldığı için miydi bilmiyorum ama iki hafta öncesine göre biraz daha kumral göründü gözüme. Saçlarıyla uğraşırken dizlerinin arasına sıkıştırdığı kitabı tekrar eline alıp göğsüne bastırdı. Ne okuduğunu bilmemek, beni hem sinirlendiriyor hem de delice heyecanlandırıyordu.

Sanki onu izlediğimi sezmiş gibi dönüp arkasına baktı. O kalabalıkta beni seçmesine imkan yoktu – basket potasının altında kendi arkadaşlarıyla takılan Hakan’ı gördü ve kızları bırakıp yanına gitti. Hakan, yarıyıl tatilinde Uludağ’a giden zengin aile çocukları gibi yanık

tenliydi. O kadar zengin olduklarını bilmiyordum, bunlar hangi aralık köşeyi döndüler diye düşündüm.

Hakan denen bu odun, otomobil dergileri biriktirir, günün birinde sahip olacaklarının yanına çarpı koyar dururdu. Abisinin Almanya'dan gönderdiği heavy metal dergilerini öğlen teneffüsünde yarım saatliğine kiralardı. Bir seferinde abisinin cep telefonunu okula getirip hava atmaya kalkmış, sonra da ya çalınırsa diye bütün gün korkudan üç buçuk atmıştı. Hayatımızda gördüğümüz ilk cep telefonuydu.

Liseden sadece bir avuç insanın adını hatırlarken Hakan hakkında bu kadar çok ayrıntının aklımda kalması, insan beyninin ne kadar şapşal, ne kadar az gelişmiş bir organ olduğunun kanıtı değilse nedir peki?

Yeni takılan hoparlörün sesini başlarda o kadar çok açıyorlardı ki müdürün anonsları iki sokak aşağıdaki apartmanların camlarını zangır zangır titretiyor diye şikâyet gelmişti. Bunun üzerine ses kısılmış, kulaklarımızın zarı kurtulmuştu ancak şahsiyetsiz müdürümüzden kurtuluş yoktu.

“Günaydın değerli öğrenciler. Bayrak töreni bu sabah beden eğitimi salonumuzda yapılacaktır. Törenin ardından tüm orta bir öğrencileri avluda toplanacaktır, diğer öğrenciler doğrudan sınıflarına geçebilir. Tekrar ediyorum, sadece orta bir..”

Daha on dakika vardı. *Şibumi*'den bir bölüm daha okumak için tam duvarın dibinde sessiz bir köşe bulup oturmuşum ki ikizler tepemde bitti.

“Yeniden mi başladın?” dedi Cenk. “Trevanian'ın öteki kitapları için Bursa'da bir sahafa telefon ettik ama adam yalancı çıktı.”

Bakmadıkları sahaf kalmamıştı ama yine de pes etmiyorlardı. Kafaya takmışlardı bir kere, bu azimle eninde sonunda bulacaklardı.

“Duydun mu?” dedi Cem. “Nuri Hoca aramızdan ayrılmış.”

“Kalp krizi,” diye ekledi Cenk.

“Ölmüş mü?”

“Yok. Ama doktoruyla karısı bir olmuş, işe dönersen ölürsün diye ikna etmişler.”

“Bu detayları hangi aralık öğrendiniz?” Anlamsız bir soruydu ama şaşkınlıktan bir an için boş bulunmuştum. İkisi aynı anda omuz silkti.

“Edebiyat dersleri ne olacak peki?”

“Geçici öğretmen bulmuşlar,” dedi Cenk.

“Bir haftada apar topar,” dedi Cem.

“Rusça biliyormuş, *Suç ve Ceza*’yı orijinalinden okuyup ezberlemiş.”

“Kıçından uyduruyor, inanma.”

“Anladık herhalde!” Ezberlemiş demeseydi inanabilirdim aslında.

“Bir haftada bulup getirdikleri adamdan fazla ümitlenmemek lazım. Ya da kadından. Neyse, seninle konuşmamız gereken daha önemli bir konu var.”

“Konuşuyorsunuz işte.”

“Burada olmaz. Öğlen bodrumda buluşuyoruz.”

Cem kardeşinin koluna vurdu. “Resmi versene.”

Cenk çantasından çıkarttığı sarı bir zarfı bana uzattı. “Bak ne bulduk.”

“Sana hediye aldık. Lise son hatırası. Arkasındaki pul karttan daha değerli diyorum ama Cenk inanmıyor.”

Zarftan eski bir kartpostal çıktı. Önce arkasına baktım. İngilizce elyazısının mürekkebi solmuştu ve zor okunuyordu. Zaten yanımda sözlük yoktu, okuyabilsem de pek bir şey anlamazdım. Mühürlerden ve adresten

çıkardığım kadarıyla 1969'da Amerika'dan İzmir'e postalanmıştı.

Ön yüzündeysen daha o zaman bile çok iyi bildiğim, ansiklopedilerde defalarca görüp incelediğim, her ayrıntısını aklıma kazıdığım, siyah beyaz bir fotoğraf vardı. Apollo 11'in üç astronotu: Armstrong, Aldrin ve Collins. Üstlerinde kar gibi beyaz tulumları. Son derece sakinler ve çok yakışıklılar. Arabalarının başında sohbet eden üç arkadaş gibi Ay Modülü'ne yaslanmışlar. Fotoğraf, bir geminin güvertesinde eğitim sırasında çekilmiş olmalı, arkalarında deniz ve bulutsuz bir gökyüzü var. Henüz Ay'a gitmemişler, eminim onlar da tıpkı benim gibi kaç hafta, kaç gün, kaç saat kaldığını hesaplıyorlar kafalarında.

Kendilerinden o kadar emin, o kadar korkusuz bir halleri vardı ki, bütün sabah zarfı defterimin arasından çıkarıp baktım. Ben daha hayatta yokken dünyanın öteki ucundan postalanmıştı bu kartpostal, arada Ay'a gidip geri dönmüşlerdi. Fotoğrafları yıllarca elden ele dolaşmış ve sonunda beni bulmuştu.

Yazın diskotekte hoparlörün önünde durmuşum ve sesi tüm gövdemle emmişim gibi göğsüm sıkıştı. Karnımı, kasıklarımı ve baldırlarımı güm güm güm titreten o güce benzer bir şey dolandı vücudumda. Sadece 130 gün.

Tam 04.00'te odamıza gelip nazikçe uyandırıyorlar. Giderayak grip olmayalım diye günlerdir karantinadayız, küçük beyaz odalarda uyuyoruz. Tabii buna uyumak denirse – böyle bir günün evvelinde insanın gözüne nasıl uyku girer ki? Sabah nasıl tuvalete gider? Ya da tam tersi, nasıl çıkar tuvaletten? Son sağlık kontrolleri yapılıyor; artık alışkınız vücudumuza delikler delmelerine, igneler

sokmalarına, herkesin ortasında çırılçıplak soyup oramıza buramıza bakmalarına. Umurumuzda değil. Böyle şeyleri kafaya takamayacak kadar büyük bir gerginlik var üzerimizde. Ve sakinlik. Aynı anda ikisi birden, tam da olması gerektiği gibi. Kahvaltıda biftek, yumurta ve kızarmış ekmeği yiyoruz. Adet böyle. Portakal suyu ve kahve içiyoruz. Belki son bir kez normal şartlar altında çişimizi yapıyoruz ve ardından o kocaman uzay giysilerini geçiriyorlar tulumlarımızın üzerine. Bizi giydiren on kişilik bir ekip var. Onların gerisinde her hareketimizi izleyen yüzlerce doktor, mühendis, teknisyen. En ufak kıvrımları bile defalarca kontrol ediyorlar, aman delik kalmasın, aman bir yerlerden hava kaçırmayalım diye. Elimize oksijen tanklarını veriyorlar. Bunlar epeyce ağır fakat birkaç saat sonra her şey hafifleyecek nasıl olsa. Yerçekiminden kurtulacağız. Koridorlardan geçiyoruz. Daha önce hiç görmediğimiz insanlar bize bol şans diliyor. Çoğu geri dönemeyeceğimizi düşünüyor ama arkamızdan el sallarken gülümsemeyi ihmal etmiyorlar. Kapıda bekleyen minibüsün arkasına doluşuyoruz. O giysilerin içerisinde hareket etmek hiç kolay değil. Bir adam kolumuzdan tutup yardım ediyor.

Lisedeyken sadece ansiklopedilerden okuduklarım vardı hayalimde. Bir de televizyonda izlediğim üç-beş dakikalık kumlu, cızırtılı görüntüler.

Sonra video çağı başladı. Şimdiyse internette her şeyi bulmak mümkün. Minibüse binmelerine yardım eden adamın ne giydiğini görmek bile mümkün.

Saat ikiyi on dört geçiyordu. Daha fazla beklemenin anlamı yoktu artık. Ayağa kalkmak için sandalyemi ittiğimde çıkan gıcırta sınıfta yankılandı. Sami Hoca tahtaya dönmüş bir şeyler yazıyordu, bir tek o duymadı. Huzursuzca kıpırdananlar, öksürenler oldu. Arkamdakilerin gözlerini ensemde hissettim. Midemde ufak çapta bir fırtına kopuyordu. Neden bilmiyorum ama ceketimin önünü ilikledim. Kapıya vardığımda Sami Hoca bana dönüp, "Evladım, gelirken yan sınıftan tebeşir de ister misin sana zahmet," dedi. "Bu düdük kadar kalmış, parmağımdan kayıyor."

Öfke, kısa süreli bir delilik halidir derler ama bazen çok da kısa sürmez, insanın ömrünü ele geçirir. *Atmaca*, gitgide artan öfkesiyle boğuşan Ömer'in lisede başlayıp kırklı yaşlarına, 90'lardan bugüne uzanan öyküsü. Hayal kırıklıkları, kararsızlıklar, yarım kalan aşklar, çaresizlik, öfke ve sürekli bekleyiş: Gerçek hayat ne zaman başlayacak?

#öfke #gençlik #aile #doksanlar #aşküzçeni #evlilik #bekleyiş

 can

 canyayinlari.com | f | | canyayinlari

roman

ISBN 978-975-07-4590-4

9 789750 745904